

B

EXERCITATIO
M E D I C A
DECIMA QVINTA:

*In alimâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
CHRISTIANO HARTIGIO,
Zittâ-Lufato.

ARGENTORATI,
Typis exscribebat Joannes Andrea.

Anno M. DC. XXIII.

VIRIS,
CLARISSIMIS
ATQVE

EXPERIENTISSIMIS:

Dn. IOHANNI HARTIGIO,
Dn. IOHANNI MOLLERO,
Philosophis *Subtilissimis*,
Medicis *Excellentissimis*,
& *Zittæ Lufatorum*.
Practicis *Felicissimis*.

ILLI
PARENTI
debitâ obedientiâ:

HUIC
AVUNCULO
Singulari observantiâ
prosequendis,

*Hanc collegij Medici
Exercitationem XV.*

dico & consecro

Christianus Hartigius,
Zittæ Lufatus.

PROBLEMA I.

N *urina rectè primæ concoctionis excrementum statuatur? Agentem defendunt multi viri preclari, inter quos Rondellet. u. l. de urin. c. 5. Argentarius c. 2. de urin. Mercurialis de urin. c. 2. & 3. Salvianus l. r. de concoct. c. 5. & quidam alij. Rationes sunt sequentes. I. quia ex qualibet concoctione resultant excrementa duo; crassum & tenuius; (ste Galeno l. 3. meth. med. c. 3. Tam si urina primæ concoctionis excrementū negaretur, nullum esset tenue: quod ἄτονον. II. quia hujus excrementi generatio in primâ concoctione summè necessaria est, ut chylus habeat vehiculum, cujus ministerio per angustos venarum mesaraicarum ductus deferri possit ad hepar: aut hore eodem l. 4. de us. part. c. 5. III. quia urina ex serosâ & aquosâ substantiâ constat. Serum enim passim à Galeno vocatur: & Aristoteles eam l. 3. part. an. c. 9. πρῶτον τῆς οὐροῦ & appellat. At qui serum & aqua in primâ concoctione nascitur: & quidem ex tum potu: tum ex cibis liquidis & humidis. Verùm nobis hæc sententia minimè placet. I. quia serum concoctionis primæ nondum urine formam habet. Nondum ergo urina nominari potest. II. quia in illâ nondum secretū, sed adhuc cum chylo confusum. Quomodo igitur dici potest recrementum concoctionis primæ: cum recrementum ab utili & alimentariâ substantiâ separetur eâ in concoctione, cujus recrementum & superfluitas statuatur? III. quia constitutionis primæ concoctionis non est nuncia: sed tantum hepatis, ductus urinariorum, & humorum in venis contentorum: iudice Galeno 4. aphor. com. 77. l. i. de crisib. c. 7. com. i. in i. prothet. 4. l. 4. p. 1. c. 4. & com. 2. in l. i. epid. t. 44. nec non Avicenna l. i. can. fen. 2. doct. 3. c. i.*

A A

Quid sentiendum de Lyci Macedonis opinione,
 qui urinam nutritionis renum excrementum credebat?
 Galenus l. 5. de usu part. c. 5. scribit, amentem fuisse Lycum,
 cum hoc placitum diuulgaret. Nam si urina nutritionis renū
 excrementum esset, causam, inquit, nullam reddere possemus,
 cur rerum Conditor, qui nihil temere agit, in exigua renum
 corpora adeo magnas & venas & arterias inseruisset? Gale-
 nus l. 1. de nat. fac. c. 17. etiam seqq. rationibus solidum
 Lyci dogma eludit. I. quia ocularis inspectio docet, totum
 ferè potum in urinam mutari: eà solummodo portione exceptà,
 qua vel per aluum cum fecibus exit: vel in sudorem vertitur:
 vel insensibiliter per spiracula cutis exhalat. Hoc enim ex co-
 pià illius, quod quotidie mingimus, liquet: idq. maximè tem-
 pore hyberno in ys est manifestum, qui in otio degunt, & vino
 largiter indulgent: vino præsertim tenui & penetrabili. Me-
 junt enim hicceleriter tantum paulo minus, quantum bibunt.
 Itaq. si urina materiam agnoscit potum, utiq. privati renum
 alimenti excrementum non erit. II. quia nec confessum est,
 nec rationi consonum, solos renes, tantilla corpora, quatuor in-
 terim totos, vel etiam plures habere excrementi congios. Nam
 reliqua viscera, qua renibus majora, vel largiorem, vel equal-
 lem gignerent excrementi copiam. Si largiorem, largissima
 sanè erit, quam colligunt pulmones: quoniã viscera mole supe-
 rant. At qui sic thoracis cavitas impleretur: ipsūmq. animal il-
 licò extingueretur. Sin aequalē, per quas quæso vesicas ex-
 cerneretur? Etenim si renes eorum, qui poculis strenuè indul-
 gent, tres interim quatuorve excrementi congios generant:
 certè aliorum viscerum multò plures erunt: doliòq. maximo
 erit opus, quod omnium excrementa capiat. Hæc Galenus.

III.

Vtrum urina secundæ concoctionis excrementum
 sit? Ita persuasum habet Author defin. medicinal. Ait enim,
 urinam excrementum esse, quod gignat in hepate, disferat
 in renibus, derivetur per ureteras in vesicam urinariam,
 excer

excernaturq; inde per ejus collum. Quod placitum amplexan-
tur Avicenna l. 2. can. tr. 2. c. 655. Theophilus l. de urin. c. 2.
Fernel. l. 6. *quorior.* c. 6. & l. 3. *tabor.* c. 8. Fuchsius l. r. Inst. sect.
7. c. 5. Conciliator differ. 8. 5. & multi alij. Nos illud sequen-
tibus argumentis confirmamus. I. quia in secundâ concoctio-
ne ab utili alimento seceratur. II. quia in eâ formam suam
& nomen acquirit. III. quia hepatis & generis venosi, ut &
humorum inibi contentorum index est. IV. quia organa at-
tractioni, delationi, exceptioni, & expulsionî urina dicata se-
cundæ concoctiõni sunt vicina: vasa scil. emulgentia, renes,
ureteres, & vesica. Atqui excrementa ipsa adscribuntur coctiõni-
bus, quarû officinis emunctoria destinata proximè adherent.

I V.

Num urinæ materia sit porus? Est, si per potum non
modo propriè dictum potum, qui sitis extinguendæ causâ assu-
mitur, intelligatur: sed in genere quicquid in cibus & potu hu-
midum, liquidum, aqueumq;, quod in substantiam corporis
verti nequit, inaudiatur. Id quod ratione, experienciâ, & au-
thoritate artis procerum probari potest. Ratio prima est: quia
urina excrementum est alimenti. Ab hoc enim sequestratur,
& tanquam pondus inutile per loca conferentia expellitur.
Itaq; vel ex solidâ & crassâ alimenti substantiâ, vel tenui &
aquosâ gignitur. Non ex illâ: quia excrementum est tenue, hu-
midum & liquidum, ut patet sensibus. Ergo ex istâ. II. quia
urina ad mutationem potus mutatur: ejusq; quantitas propor-
tionalis est quantitati potus. III. quia in urina suppressione à
potu abstinendum: ne urina augeatur, & malum capiat incre-
mentum. IV. quia ex Aristotelis sententiâ l. 3. part. anim. c. 8.
que animalia frequenter multumq; bibunt, vesicam habent, &
urinam excernunt: que vero parum aut nunquam bibunt, eâ-
dem destituuntur, & urinam minimè reddunt. Rationem con-
firmat experientia. Nonnè vina tenuia & penetrabilia cele-
riter ad vesicam migrare videmus? An non belluones & bi-
bones maximam urine copiam profundunt, tantumq; serè per
urinarios meatus excernunt, quantum ingererunt? Nunquid

non aquarum thermalium, & precipue diureticarum, potato-
res copiosum reddunt lotium? Scribit Fernelius l. 6. ταραχος. c.
13. nouisse se quendam, qui quotidie hora spatio repentis aque
medicatae i 6. libras sumpsit, talemg, protinus emixit, qualem
hausit. Sed audiamus ex abundanti artis proceres. Hippocra-
tes l. 2. prorhet. docet, urinam potui in quantitate respondere
debere. Et paulo post de futura hydropicorum salute inter cae-
tera scribit, urinam emissam debere esse πρὸς τὰ ἐπιτρυνόμενα, se-
cundum vitæ studia, & bibitorum vinorum mutationes. Ari-
stoteles l. 2. Meteor. c. 3. dicit, τὸ πινόμενον, καὶ τὸ ἐπιτρυνόμενον
quod bibitur, & quod solido in cibo liquidum est, materiam uri-
nae esse. Idē lib. 3. de part. animal. c. 8. docet, ea tantum anima-
lia mingere & vesicam habere, quae sunt pulmone praedita san-
guineo atq, precalido, cujus causā sit ibunda sicut ac propterea
non modo siccū alimentū; sed etiam potus, ejusq, copiosi indi-
geant: qui postea multum seri producat: quod cum neq, a ven-
triculo possit concoqui: neq, cum facibus sufficienter excerni,
peculiari opus habeat cōceptaculo, in quod aeri vetur. Reliqua,
quae tali pulmone carent, & vel parū bibunt: vel potū assumūt,
non potus, sed cibi gratiā, ut insecta & pisces: vel quae pennā,
squamā, aut cortice teguntur, partim propter bibiti humoris
paucitatem: partim quia quantum excrementi contrahitur,
in ea ipsa assumitur, vesicā destituta monet. Videatur locus
totus. Praceptoribus suis subscribit Galenus: & locis pluri-
mis affirmat, potum urinae materiam esse. Consulatur l. 1. nat.
fac. c. ult. l. 4. us. part. c. 5. & 6. l. 5. us. part. c. 16. l. de atr. bil. c. 2.
l. 10. simpl. c. de sudore, l. 1. de san. tuend. c. 12. & com 5. in 6.
epid. t. 15. Ad horum omnium sententiam suam quoq, judicium
Avicenna adscribit. Paucam enim urinam ex potus paucita-
te l. 3. can. fen. 19. tr. 2. c. 6. provenire dicit. Et Actuarius l. 1.
deur. jud. c. 11. inquit, urinae quantitatem in sanis perpetuū
quandam proportionem servare eorum, quae pota sunt.

V.

An potus & potulentorum tota substantia abeat in
urinas? Distinguendum est inter potulentū. In potulentis

prol. 123

proprus non alunt: ut aqua simplex. Quaedam ita comparata sunt, ut præter aquosam substantiam habeant etiam aliquid in se, quod partes alere possit, scilicet crassamentum quoddam pingue: ut brodia carniū, & lac: aut alium aliquem succum idoneū: ut cerevisia, lac amygdalinum, vinum &c. Neutorum autem tota substantia urinae sit materia. Non priorum: quoniam pars exit cum fecibus alvi: pars in sudores mutatur: pars insensibiliter evaporat: maxima autem utrinam gignit: uti supra ex l. r. de nat. fac. c. 17. ostendimus. Non posteriorum: quoniam succus alimentarius vertitur in substantiam corporis: pars verò aquosa, quæ ad nutriendum inepta, partim per secessus, partim per spiracula cutis, partim per urine ductus excernitur. Quod autem uniuersa potulentorum substantia urinae minime fiat, inde manifestum est, quia alias urina in eadem semper quantitate redderetur, in qua potulenta fuerunt hausta: quod tamen ad soluta redarguit. II. quia brodia carniū, cerevisia, & vinum non nutrent. Nam quod totum in excrementum transformatur, alimentum esse nequit. At dicere, liquores istos nullam præbere alimoniam corpori, & experientia aduersatur: & Hippocrati contradicit: qui aphor. II. s. 2. scribit, facilius esse potu, quam cibo refici: hoc est, ut Galenus interpretatur in commento, humidis & liquidis cibis vires citius instaurari, quam solidis. Quam ob causam idem Hippocrates l. xxi. de morbis ait, qui celeri appositione, id est, nutritione & refectioe, opus habent, his humidum alimentum convenire: contra qui tardiore egent, solidum cibum postulare. Humidum enim celerius distribuitur, faciliusque concoquitur: solidum contra.

VI.

Nunquid omnia, quæ urinae permista conspiciuntur, de eius sint essentia; aut ita saltem comparata, ut materia nomen mereantur? Multa sanè corpora urinae liquori quandoque permista cernuntur: v. g. sanguis & grumi sanguinis; aph. 78. 80. & 81. s. 4. & aph. 39. s. 7. pus; aph. 75. & 81. s. 4. exigua caruncula, ac veluti capillamenta: aphor. 76. s. 4.

*f.4. sabulum: aph. 79. f.4. squamule: aph. 81. f.4. sedimentum
 crassiorum farinam referens: aph. 31. f.7. corpuscula fursuri-
 bus similia: aphor. 77. f.4. pinguedo: aph. 35. f.7. & in pr-
 gnost. flatu & bulla: aph. 34. f.7. vermiculi, quos cum urina
 profusos videntur Fernelius 6. τ abul. c. 10. Hollerius l. i. de
 intern. morb. c. 54. in scholijs, Rondelcius l. de urin. c. 38.
 & Platerus tr. 3. prax. l. 2. c. 13. deniq. varij generis humores:
 unde urine croceae, rubrae, nigrae, virides, albae & mucosae, &c.
 existunt: de quibus Hippocrates, Galenus, Aetnarius, alij,
 passim verba faciunt. Verum haec quidem corpora de essentia
 urine non sunt: neq. nomen materiei urine merentur. I. quia
 sunt $\epsilon\lambda\lambda\acute{o}\tau\epsilon\iota\alpha$, & urine jam ex propria materia genita aliunde
 accedunt, eiq. solum permiscentur. II. quia sunt praeter
 naturam, & in illorum tantum urinis observantur, quibus
 vel ductus urinarij, vel hepar & vena, vel corpus reliquum
 male est affectum. In sanorum vero locum non habent. III. quia
 jam probatum, urinam generari in concoctione secunda: ibiq.
 & materiam suam invenire, & propriam formam induere.
 At non omnia, quae commemorata, in secunda concoctione de-
 prehendantur. Quomodo ergo materia urine dicuntur?*

VII.

Anurina ex sola materia potentia & aquea con-
 stet; an vero praeter illam aliud aliquid in ea agnoscen-
 dum, ex quo, tanquam ex materia, generata dici debeat?
 Argenterius, Mercurialis, Iouberius, & alij in tractat. de Urin.
 solam agnoscunt materiam potentiam. Verum hoc alijs vi-
 detur falsum: seqq. de causis. I. quia in quibusdam morbis
 urina criticè redditur copiosa, in quibus tamen potus vel nul-
 lus, vel paucus fuit. Scribit Gal. i. loc. aff. c. i. exisse adolescen-
 ti cuidam urinam ad heminas 4. qui toto triduo neq. cibum,
 neq. potum sumpserat. Et Gattinaria refert, puellam Medio-
 lanensem 18. annor. per. 40. dies quotidie 15. libras urinae excre-
 visse: cum potus & cibi non aequarent pondus 4. librarum. II.
 quia sunt animalia, quae vel nunquam, vel raro bibunt, & ta-
 men quotidie mingunt. III. quia urina salsa est, acris & mor-
 dax:

max: calida item, sicca, & abstersoria: quas sanè qualitates non
habet ab aquâ. IV. quia in illorum urinis, qui hydropota sunt,
aliud quippiam præter aquam animadvertitur. V. quia si so-
lâ aquosâ & potulentâ constaret substantiâ, tot dispositionum
corporis atq. humorum nuncia esse non posset. Propterea Val-
lesius tract. de urin. c. 1. & 2. triplicem agnoscere videtur ma-
teriam. 1. Aquosam substantiam in alimentis. 2. Serum san-
guinis. 3. Quod in sero continetur. Coarctatur autem in sa-
nis *ὄρισαν*: quæ ratione loci triplex: *νεφῶν*, *νυβεcula*: *ἐναισθη-*
σῶν sublimamentum: & in specie dicta *ὄρισαν*, quæ in fundo ma-
tule subsidet. In egris vero humores morbifici. Nos aquosam
substantiam tam in cibo solidiore, quàm in potu contentam,
ad alendum v. ineptam, potissimam & copiâ vincentem urinae
materiam arbitramur. Præter illam autem & serum, seu sero-
sum masse sanguineæ excrementum, ponimus: quod salsum, ni-
trosum, & ut Chymici loquuntur, tartareum. Rationes quæ nos
mouent, sunt istæ: I. quia urina salsa. II. quia sal ex qua-
vis urina elici potest. III. quia salsa, nitrosa, & tartarea uri-
nae substantia fundo & parietibus matula adhæret, sicut vini
tartarum dolijs. IV. quia eadem calculos generat in renibus
& vesicâ. V. quia urina insigniter extergit, siccatur, atq. cale-
facit: quas mehercule facultates non à substantiâ aquosâ: sed
omnino à salsa, quam aqua marine in modum invisibiliter in
se continet, habet. VI. quia sale utimur pro condimento: sale
cibos ferè omnes condimus: deniq. in omnibus alimentis ali-
quid salis observamus. Quod ergo superfluum est, & ad nutri-
endum corpus inutile, post sanguinis generationem magnâ ex
parte ab eo secernitur: à renibus attrahitur: & hinc per urete-
ras ad vesicam defertur. Hanc ob causam Ruffus Ephesius l.
de apell. part. corp. hum. c. 36. urinâ vocat humorem nitro-
sum. Aristoteles l. 2. Meteor. c. 2. eam τῆς ὑγρῆς τῆς γενῆς ὄρισαν
καὶ πικρῆς ἀρ. μυστῶν appellat. Galenus com. 1. in 1. epid. t. 5.
urinam serum humorum in venis contentorum nuncupat: *serum*,
inquam, non tantum genericè sumptum, quatenus est humor
tenuis & aquosus: sed etiam specificè acceptum: quatenus est

B

salsu-

*salsuginis particeps: quod idem 2. de diff. febr. c. 6. salsam sero-
sam humiditatem nominat. Tertiam Valleij materiam quod
attinet, dictum jam fuit problem. præced. humores morbifi-
cos, qui per urinas quandoq; expurgantur, aliunde accedere,
nec de urina substantiâ esse. Quod ipsum quoq; de $\pi\alpha\epsilon\phi\epsilon\iota\sigma\iota\alpha\iota\upsilon$
nis intelligendum.*

VIII.

An urina nutriat renes & vesicam? *Negatur. I.*
quia urina purum putum excrementum est: quod concoqui à
calore nequit: idcôq; à massâ sanguineâ separatur: & per orga-
na peculiaria quotidie sæpius expellitur. *II.* quia aqua in mo-
dum tenuis est, omni carens pinguedine. Itaq; agglutinari par-
tibus non potest. *III.* quia nihil in se dulcedinis habet, ut nu-
trimenta propriè dicta: sed partim salsa est, & quidè à prædo-
minio, ratione salsa serosa humiditatis: partim amaritudinis
aliquid in se continet, ratione bilis flavae, quâ est imbuta, ut
color monstrat. *IV.* quia admodum est copiosa: ut evidenter
colligere liceat, eam neq; pro exiguis renum corpusculis: neq;
pro frigida, densâ, & membranosa vesica substantiâ, quæ pauco
alimento contenta est, genitam esse. *V.* quia nullius partis ex-
crementum, quod & quantitate & qualitate excrementum
est, in alterius nutrimentum cedit: quemadmodum inductio-
ne probari potest. At urina excrementum est hepatis & vaso-
rum. *VI.* quia vesica venas habet peculiare, ab hypogastricâ
prodeuntes, quæ sibi sanguinem pro nutritione advehant. Re-
nibus autem vena & arteria emulgentes concessa sunt: per
quas non tantum serum ex vasis utrisq;: sed & sanguinem pro
alimonia exugunt. Sanguis enim quem alliciunt, serosus qui-
dem est: sed portionem sanguineam sibi reseruant: serosam au-
tem per carunculas, papillis mammarum similes, & tenuissi-
me perforatas, in fistulas vtererum, quæ latius apertisq; orificijs,
sive extremitatibus, illas excipiunt, transcolant: indeq; per re-
liquum vtererum ductum ad vesicam, matulam corporis, ab-
legant.

Cuq;

I X.

Cur hyeme plus mingant homines, quàm æstate; eum tamen minus tum bibant? *Causa duplex est: calor & humor. Calor quippe in renibus hyberno tempore fortior est, quàm æstivo. Ventres enim inquit Hipp. aph. 15. sect. 1. hyeme & vere naturâ calidissimi sunt. Itaq. fortius serum attrahunt. Humor verò largior est & abundantior: I. quia pori cutis ob ambientis frigiditatem sunt constricti: unde minus exhalat. II. quia eandem ob causam corpus minimè sudat. III. quia major hominum pars hybernis mensibus intra conclavia & hypocausta sese continet, adeoq. otiosam & sedentariam vitam agit. Atqui otium & segnities corpus juxta Hippocr. 1.2. de diet. humectat. IV. quia ob caloris nativi copiam voraciores sunt: ex quo humorum multitudinem coaccervant. Contrà æstate quidem ob siccitatem & caliditatem aeris plus bibunt: minus tamen mingunt: I. quia calor corporis, & consequenter etiam renum, est debilior. Pori enim patefactis copiosè expirat. II. quia humor paucior: licet multum bibant, & oleribus atq. fructibus horæ liberaliter vescantur. Nam propter rarefacta cutis spiracula humores partim sensibiliter per sudores: partim per ἀδύρον διαπόνην dissipantur. Adde quòd tum temporis exerceantur crebrius & vehementius: & propter excessum caloris minus comedant. Unde minor humoris quantitas, lotiumq. parcius.*

X.

Sitne urinæ & sudoris eadem materia? *De naturali urinâ & sudore nobis sermo est. Eandem verò utriusq. materiam esse, testatur Galenus 10. simpl. c. de sudore. Fidem faciunt multa. I. Sapor, qui in utroq. humore salsus. II. Substantia: que in utroq. tenuis & aquosa. III. sudoris vacuatio: quæ si sit frequens & larga, mictionem minuit.*

XI.

An sudor naturale sit corporis excrementum? *Anæ problematis decisionem duæ notandæ sunt distinctiones: una sudoris*

sudoris: altera r̄ naturalis. De sudore queritur, qui sine morbo in sanis effluit, quig. portio est excrementi serosi: non de illo, qui agrotantibus vel criticè, vel symptomaticè accidit: quig. pars est humorū morbos efficientium. r̄ naturale vel opponitur animali, quod πρῶτον ἔσται: vel artificiali: vel violento: vel præternaturali: quā ratione jam à nobis sumitur, queritur q. an sudor dictus secundum natura leges excernatur: & tūm bilis flavæ, tūm urina in modum pro naturali excremento haberi debeat necne? Antiquus Medicus, Diocles, hoc negabat: quem admodum patet ex cap. ult. Gal. de diff. sympt. & com. 15. f. 1. aphor. Rationem hanc dabat: quia rectè valente corpore, & nativo calore existente valido, omnibusq. ijs, que ad corp⁹ pertinent, probè administratis, & alimento à natura superato atq. subactō, nunquā sensibilis humor, qualis sudor est, excernitur. Potest dogma istud etiam alijs stabiliri rationibus. I. quia sudor neg. perpetuò, neg. per certa fieri intervalla solet, ut excrementa alia, que naturalia dicuntur. II. quia tantum à causis provocatur externis, ijsq. violentis: v. g. balneis, tegumentis, aestu ambientis, exercitijs & laboribus corporis, medicamentis hidroticis, &c. At naturalia excrementa spontanea sunt, & ab internā eliminātur causā. III. quia tunc temporis minimè erumpit, cum naturales actiones optimè procedunt, ut in hyeme. IV. quia Galenus l. 1. de tuend. san. c. 14. sudoris eruptionem motum violentum appellat: qui certè præternaturalis. Verūm Galen⁹ placitum Dioclis durum vocat, & præter rerum evidentiam, c. ult. l. de diff. sympt. Rationes quidem nullas adfert: sequentes tamen dari possunt. I. quia causā efficiens est naturalissima: facultas scil. expultrix. II. quia materia secundum naturam se habet: potus nimirum & serum. III. quia viæ, per quas erumpit, natura consentanea sunt: nempe pori cutis. IV. quia subiectum, quod sudat, sanū esse potest, & nullo neg. universali toti⁹ corporis, neg. particulari alicujus mēbri morbo laborare. V. quia finis est optimus, & ad salutē sudantis directus. Rationes pro negatiōe allatas partim Vallesius l. 5. contr. c. 2. refutat: partim nos in disputationis conflictu diluimus.

F I N I S.

01 A 6570

ULB Halle

3

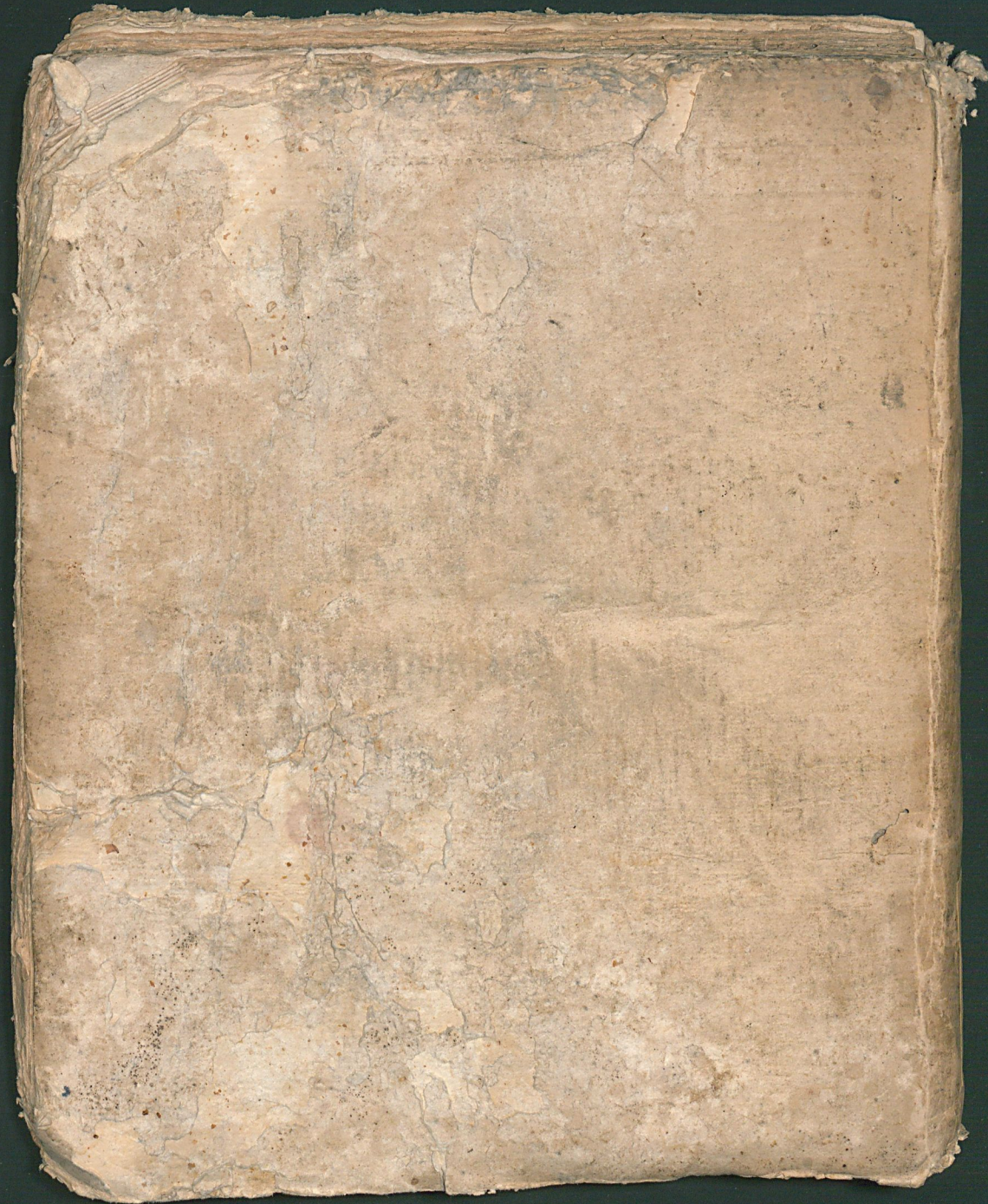
002 937 867

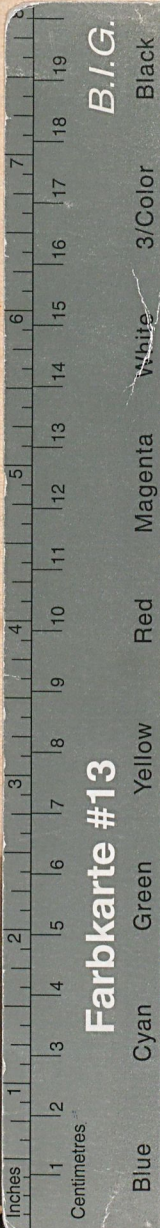

12

1017

Farbkarte #13

B.I.G.

6

TATIO
 ICA
 VINTA:

atensum Aca-
posita:

DE
 SEBIZIO
 ore ac Pro-
 edico:

te
 HARTIGIO,
 fato.

ORATI,
annes Andrea.

C. XXIII.

